

страна и той трѣбва да проявява Божественото въ себе си, да люби и да помага на другитѣ.

Въ една отъ най-богатитѣ английски църкви се събрали виднитѣ ѣ членове, заедно съ своя проповѣдникъ, да решатъ въпроса, какъ да дамѣрятъ нѣколко милиона стерлинги за едно благотворително дѣло. Всички предложили да се помолятъ на Бога, да отвори сърдцата на богатитѣ, да помогнатъ на дѣлото. Като изслушалъ всички мнения, проповѣдникътъ казалъ: Братя християни, защо сме се събрали да изкушаваме Господа? Ние, всички присѣстващи тукъ, сме богати хора. Нека всѣки отъ насъ даде отъ себе си известна сума, и работата ще се нареди. Азъ давамъ хиляда стерлинги. Следъ думитѣ на проповѣдника всѣки далъ една голѣма сума, и въ единъ часъ тѣ събрали повече отъ единъ милионъ стерлинги.

Нека всѣки последва примѣра на проповѣдника и, ако има сто лева, да даде десетъ; ако има хиляда лева, да даде сто и т. н. Следъ това, когато видите събрана голѣма сума предъ себе си, благодарете на Бога, че Божествениятъ принципъ е проработилъ. Ще кажете, че човѣкъ трѣбва да се отрече, да даде всичко. Не, въпросътъ трѣбва да се постави въ следната форма: когато ме обичатъ, азъ трѣбва да проявя човѣшкото. Когато обичамъ, трѣбва да проявя Божественото. Докато Божественото не се прояви, човѣшкото не може да се про-